

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Amsterdamtraktaten : Mere Union - mindre demokrati

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: [1998]

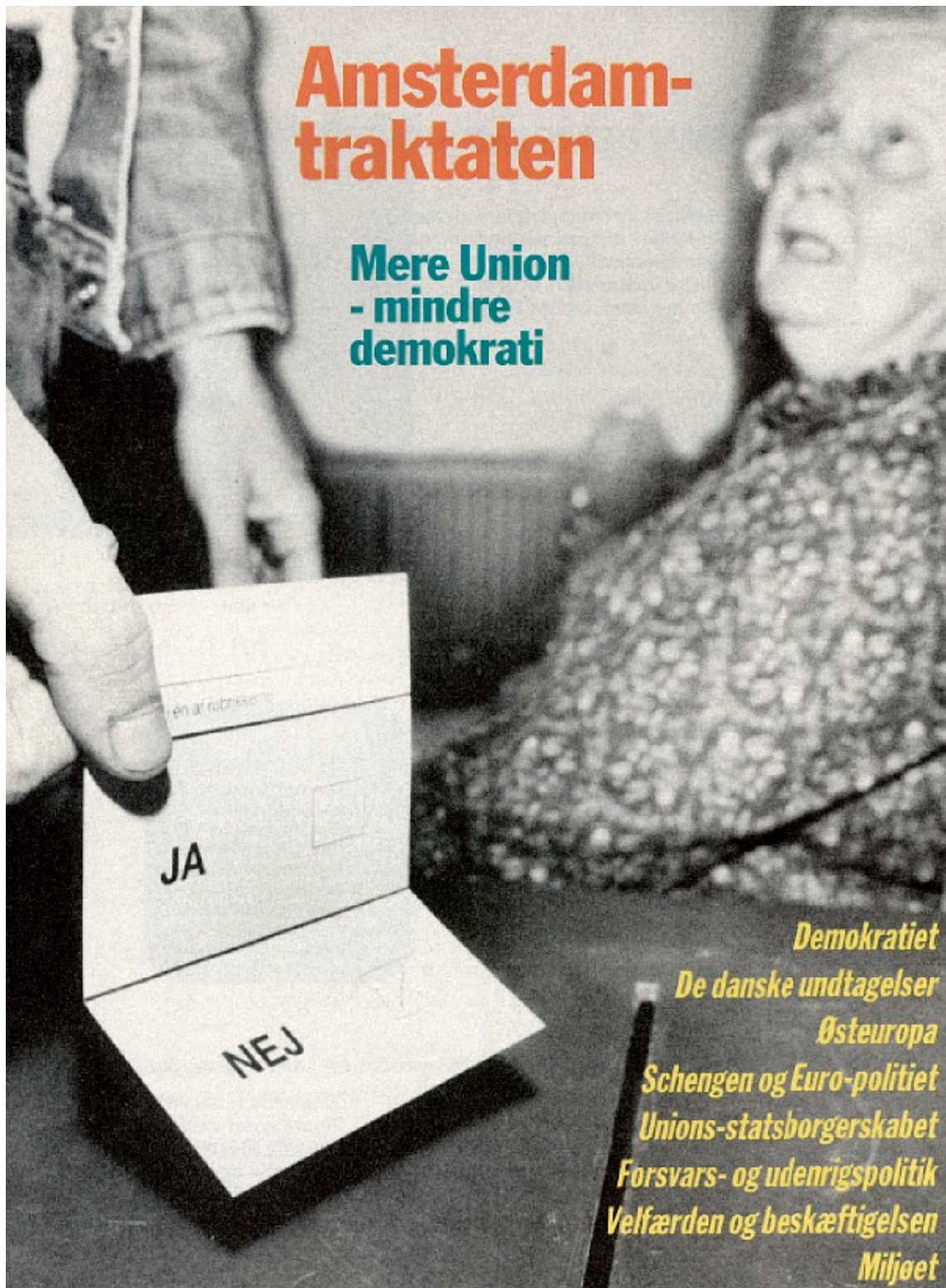
Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Indledning:

ER AMSTERDAM BEDRE END MAASTRICHT?

**Får vi genskabt det manglende demokrati i EU?
Bliver der indført et reelt nærhedsprincip?
Får vi mere åbenhed?
Er de danske undtagelser sikrede?
Giver vi de nye demokratier i øst en ordentlig chance?**

Det er nogle af spørgsmålene om den Amsterdam-traktat, vi skal stemme om torsdag den 28. maj 1998. I denne pjec kan du læse JuniBevægelsens svar på de spørgsmål og mange flere.

Amsterdam-traktaten er en stor og omfattende traktat på mere end 259 sider. Det er tilføjelser og ændringer til EU's eksisterende grundlov, Maastricht-traktaten.

Selv om traktaten har fået et andet navn end den udkældte Maastricht-traktat, er det altså samme traktat + noget mere, vi skal stemme om.

Maastricht-traktaten satte kursen mod at gøre EU til en slags ny superstat. Amsterdam-traktaten fortsætter og uddyber kursen.

Siden den danske folkeafstemning 2. juni 1992, har meningsmålinger vist at mindst halvdelen af befolkningerne i EU slet ikke ønsker den Union, som de to traktater står for.

Alligevel vil befolkningen kun blive spurgt i tre lande - Danmark, Irland og Portugal. ♦

Man kan ikke vurdere Amsterdam-traktaten isoleret - den er en udbygning af Maastricht-traktaten som lagde kursen mod en ny superstat.

Folkeafstemning 28. maj 1998

Amsterdam-traktaten blev vedtaget af statsministrene på et EU-topmøde i Amsterdam i juni 1997. I Danmark skal vi som vælgere tage stilling til den ved en folkeafstemning den 28. maj 1998. Traktaten træder kun i kraft hvis den godkendes i alle lande.

Elementer til en ny superstat i Maastricht og Amsterdam-traktaterne:

**Unions-statsborgerskab
Indre grænser forsvinder
Ydre grænser forstærkes
Indvandrer/flygtningepolitik
Euro-politi**

**Unionens retspolitik
Koordineret våbenproduktion
Adgang til militær
Udenrigs- og sikkerhedspolitik
Ens valuta**

Amsterdam-traktaten og demokratiet

EU's Ministerråd i Bruxelles overtager mere og mere lovgivning fra de enkelte lande.

FÅR VI MERE UNION?

3,4% indflydelse

Danmark har ved at sidde med ved bordet 3,4% indflydelse på de love der kommer til at gælde i hele EU. Til gengæld har de andre EU-lande 96,6% indflydelse på de EU-love som kommer til at gælde her i landet.

Med Amsterdam-traktaten får vi endnu mere Union end med Maastricht-traktaten. Dels bliver der overført nye områder fra medlemslandene til EU. Dels kommer der endnu flere overstatslige flertalsafgørelser i EU.

Flere områder til EU

Hvis Amsterdam-traktaten bliver vedtaget, får EU for ek-

- sempel ny eller mere kompetence på følgende områder:
- grænsekontrol
 - flygtninge- og indvandrerpolitik
 - sundhed
 - militære interventioner ved hjælp af Vestunionen
 - arbejdsmarkeds- og overenskomstforhold
 - politi og strafferet
 - grundlovmæssige rettigheder
 - kirkepolitisk erklæring

Skal vi brede Unionen ud til flere områder og med mindre hensyn til de enkelte lande, ligesom i Amsterdam-traktaten? Eller skal vi i stedet have et europæisk samarbejde der kun tager sig af få grænseoverskridende sager, og respekterer landenes selvbestemmelsesret?

- socialpolitik og social udstødning
- erklæring om presse- og ytringsfriheden
- hvorvidt der må opkræves licenspenge til radio/TV.

Flere flertalsafgørelser i EU

Med Maastricht-traktaten blev den normale måde at vedtage love på det såkaldte *kvalificerede flertal* uden vetoet til de enkelte lande. Amsterdam-traktaten foreslår princippet anvendt, for eksempel til hele forskningspolitikken, retspolitikken efter en overgangsperiode på fem år, og udenrigspolitikken, hvor statsministeren dog kan bruge vetoet på et EU-topmøde.

Med Maastricht-traktaten fik EU-Parlamentet også vetoet over for en del af lovene. Med Amsterdam-traktaten får EU-Parlamentet

endnu mere magt. Selv om EU-Parlamentet ofte er blevet skældt ud over manglende seriøsitet og fremmøde, så vil man nu give det magt som i en forbundsstat. Men borgere har kun ringe mulighed for dialog med EUs institutioner.♦

Kvalificeret flertal

Afstemning med kvalificeret flertal vil sige at landene har stemmer efter størrelse. Danmark har for eksempel 3 ud af i alt 87 stemmer. Loven kan vedtages hvis der er 62 stemmer for, mens et mindretal på 26 stemmer kan blokere for loven. Intet enkelt land har vetoet.

FÅR VI MERE DEMOKRATI?

I dag er det EU, og ikke Folketinget, som vedtager flertallet af de nye love og regler, som skal gælde for de enkelte landes befolkninger. Med Amsterdam-traktaten bliver endnu mere lovgivning flyttet til EU.

Kun én dansker kan foreslå nye love

Der er kun én dansker som kan foreslå nye love i EU. Det er EU-kommissær Ritt Bjerregaard. Hun kan kun få forslaget fremsat, hvis

Snævrere og snævrere

»Denne traktat udgør en ny fase i processen hen imod en stadig snævrere Union«
(artikel 1, i Unionsdelen)

hun kan samle et flertal i EU-Kommissionen. Kommissionen udpeges som embedsmænd og vælges ikke af vælgerne. Alligevel er det kun EU-Kommissionen som kan foreslå nye love, og foreslå ændringer til de love som allerede er vedtaget. Amsterdam-traktaten råder ikke bod på dette demokratiske problem.

Grundlaget i alle landes demokratier er retten til at gå til valg og skifte kurs. Denne kerne er næsten afskaffet i EU. EU-borgerne kan deltage i valget til EU-Parlamentet hvert femte år, men ikke

derved ændre love. Danske borgere kan stemme til Folketinget og få en ny regering i Danmark, og dermed ændre tidligere vedtagne danske love. Men vi kan aldrig stemme os til en ny lov i EU.♦

Skal vi gøre EU-Parlamentet til medlovgiver i EU, selv om det ofte kun er halvdelen af medlemmerne der møder frem - trods pæne diæter.

SAMARBEJDE MELLEM SELVSTÆNDIGE NATIONER?

Amsterdam-traktaten giver EU-Parlamentet i Strasbourg mere magt. Men kan man lave et fungerende demokrati for 380 millioner mennesker eller flere, der ikke taler samme sprog og heller ikke har nogen fælles offentlighed?

Samtidig med at vi får mere Union, kommer EU mere og mere til at ligne en stat. Nogle hævder, at EU er et samarbejde mellem »selvstændige

suveræne stater«. Men hvordan kan et »suverænt« lands love være underlagt EU's? De enkelte landes love og regler, ja selv grundlove, skal være underordnet EU's direktiver og forordninger. Det har EU-Domstolen tidligere fastslået. Men det har man nu oven i købet skrevet ind i Amsterdam-

EU's salami-metode

Vi må sætte nogle grænser for, hvor EU kommer ind og de enkelte lande selv bestemmer. De fleste er enige om at Europa må have et forpligtende samarbejde på tværs af landegrænserne.

Men problemet er EU's salami-metode, som har skåret den ene skive efter den anden af de enkelte landes folkestyre.

EU-ret står over national ret - før domstolsprincip, nu traktatgrundlag

»de principper for forholdet mellem national lovgivning og fællesskabslovgivning, som Domstolen har udviklet, berøres ikke...« (stk. 2 i protokol om anvendelse af nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet)

traktaten, ironisk nok i protokollen om det såkaldte nærhedsprincip.

Gummi-paragraffer

Til den statsliggende opbygning hører også de fælles statsborgerrettigheder, og gummiparagrafferne, artikel 308 og artikel 6 stk. 4, der giver EU lov til at udvide sin egen magt.

Den normale beslutningsform vil blive kvalificeret flertal med vetoet til EU-Parlamentet.

Kommissionen styrket

EU-Kommissionens formand får statsministerlignende beføjelser: Efter Amsterdam-traktaten kan intet land indsætte en EU-kommissær uden samtykke fra formanden for Kommissionen. Formanden skal nu også godkendes særskilt i EU-Parlamentet - hvor det i dag kun er den samlede Kommission som skal godkendes af EU-Parlamentet. ♦

KOMMER DER KØD PÅ NÆRHEDSPRINCIPPET?

Amsterdam-traktaten har fået en særlig protokol om »anvendelse af nærhedsprincippet«. Det er kun i oversættelsen til danskerne at ordet »nærhed« optræder. På alle andre sprog hedder det »subsidiaritet«, som snarere betyder underordnelse.

Princippet giver ikke mere nærhed, men er blot et princip for fordeling af magt. Lige så vel som man kan decentralisere magt, kan man med princippet i hånden centralisere magt.

Et dynamisk begreb

»Nærhed er et dynamisk begreb, som bør anvendes i lyset af traktatens målsætninger. Det åbner mulighed for, at Fællesskabets handling inden for rammerne af dets beføjelser kan udvides, når omstændighederne kræver det...«

(stk. 3 i protokol om anvendelse af nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet)

EU bestemmer hvad der skal centraliseres

Det er EU som selv har retten til at bestemme hvor kompetencen skal ligge. Siden nærhedsprincippet blev indført i Maastricht-traktaten, er flere og flere beslutninger blevet truffet i Bruxelles.

Samtidig indeholder Amsterdam-traktaten også stadig den berømte gummiparagraf, artikel 308. Den hedder i den nuværende traktat artikel 235 og er løbende blevet brugt til at overføre nye kompetencer til EU. Gummiparagraffen står i centrum af den retssag om EU og Grundloven, som en gruppe borgere fører ved Højesteret. ♦

Fjernhedsprincip

Amsterdam-traktaten overlader nye kompetencer til EUs embedsmænd og hemmelige komitéer. Folketing, amter og kommuner får mindre magt. Fjernhed i stedet for nærhed.

Amsterdam-traktaten flytter ikke en eneste beslutning tilbage til de nationale demokratier, som for eksempel til Christiansborg.

ET GENNEMBRUD FOR ÅBENHEDEN?

Afhænger ikke af Amsterdam

Borgernes ret til indsigts i EU-papirer er tidligere aftalt i Ministerrådet, og EU-Domstolen har også slået det fast i en dom fra 1995. Det viser at mere åbenhed afhænger af politisk vilje, ikke af Amsterdam-traktaten.

I alle demokratier er der altid offentlige forhandlinger om lovforslag. Men ikke i EU. Skal vi acceptere at Amsterdam-traktaten gør det sværere at stemme sig til åbenhed?

Amsterdam-traktaten er ikke noget fremskridt for åbenhed i EU. Det vil stadig være svært at følge med i EU's lovgivningsmaskine. Det meste af lovgivningsprocessen er hemmelig, også efter Amsterdam-traktaten.

Sværere at stemme sig til mere åbenhed

Amsterdam-traktaten skriver at det skal gøres offentligt, hvordan der stemmes i EU's ministerråd. Det er allerede praksis i dag. Offentliggørelsen gælder dog kun når Ministerrådet stemmer om love. Men kun de færreste love når frem

til afstemning i Ministerrådet. Langt de fleste EU-love er afgjort forinden af de fast udstationerede embedsmænd eller i de såkaldte »komitéer«, hvis sammensætning og arbejde oftest er hemmelig, også med Amsterdam-traktaten.

Med Amsterdam-traktaten er det blevet sværere at få mere åbenhed. I Maastricht-traktaten skal regler om åbenhed besluttet med simpelt flertal i Ministerrådet - det vil sige at der skal 8 ud af de 15 lande til at bremse mere åbenhed. Med Amsterdam-traktaten skal afgørelserne i stedet træffes med kvalificeret flertal. Dermed bliver det lettere at bremse åbenheden, fordi der kun skal 3 lande til at blokere, selv om de øvrige 12 lande og EU-Parlamentet måtte være enige om mere åbenhed. ♦

Skal vi acceptere at lovgivning foregår hemmeligt? Skal vi acceptere at skjulte lobbyister kan få større indflydelse end vælgere? Skal vi acceptere at Amsterdam-traktaten ikke ændrer på EU's »demokratiske underskud«?

Skal offentliggøre i nogle tilfælde...

»Når rådet optræder som lovgivende myndighed, skal afstemningsresultaterne og stemmeforklaringerne samt erklæringer til mødeprotokollen under alle omstændigheder offentliggøres«

...men bestemmer selv hvornår det sker

»....fastlægger Rådet, i hvilke tilfælde det skal anses for at optræde som lovgivende myndighed...«

(fra artikel 207 stk. 3)

ALDRIG MERE EN 2. JUNI?

Fleksibilitet må kun fremme Unionen

»Medlemsstater, der har til hensigt at indføre et tættere indbyrdes samarbejde (kan anvende EUs institutioner), hvis samarbejdettager sigte på at fremme Unionens mål og beskytte og varetage dens interesser« (artikel 43, i Unionsdelen)

Amsterdam-traktatens nye bestemmelser om fleksibilitet giver en gruppe af EU-lande ret til at gå videre uden lande, der ikke ønsker så meget Union. Dermed får borgerne i EU mindre indflydelse på unionsprocessen.

Amsterdam-traktaten er der kommet nye bestemmelser til at sikre at EU fremover skal tage mindre hensyn til, hvad vælgerne i de unionsskeptiske lande mener.

Bestemmelserne giver en gruppe af EU-lande ret til at gå videre uden lande, der ikke ønsker så meget Union. Derfor kaldes bestemmelsen populært *lex 2. juni*. Man er bange for at borgerne i EU, som med nej'et i Danmark den 2. juni 1992, skal få for stor indflydelse på unionsprocessen.

Kan man lave mere Union uden hensyn til vælgerne?

Det tættere samarbejde må kun fremme Unionens mål og interesser. Amsterdam-traktatens fleksibilitet er altså ikke nogen reel fleksibilitet, som bedre kan rumme de meget forskellige forhold i de

europæiske nationer. I stedet er Amsterdam-traktatens »fleksibilitet« blot blevet en ekstra motor på unionstoget, så nogle lande kan lave mere Union uden hensyn til den voksende unions-skepsis.

Militært og våbenpolitisk samarbejde er et godt eksempel på, hvad der fremover kan vedtages efter de nye bestemmelser om tættere samarbejde.♦

LØFTER ER TIL FOR AT HOLDES

JuniBevægelsen har aldrig ment at de fire såkaldte undtagelser var tilstrækkelige, og heller ikke at de var holdbare. Var de ikke bare en glasur der skulle få Maastricht-traktaten til at glide ned?

På den anden side: Når politikerne siger, at de er holdbare, må vi holde dem fast på deres løfter. Men med Amsterdam-traktaten snigløbes undtagelserne.

De danske undtagelser og Amsterdam-traktaten

1. Unionsborgerskab: I det såkaldte nationale kompromis efter nej'et 2. juni 1992 blev det lovet, at vi ikke skulle være forpligtede af unionsborgerskabet. Med Amsterdam-traktaten får vi alligevel et fælles statsborgerskab med fælles rettigheder og pligter. Danskere kan fortsat være danske statsborgere, men er ikke undtaget det overordnede unions-statsborgerskab.

3. Det fælles militær får et skub fremad. Danmark er forpligtet til ikke at sige Unionens militære politik imod. Den danske undtagelse er således kun formel. Den betyder at Danmark ikke har pligt til at finansiere krigsaktioner og deltage med danske soldater. Men det har de andre lande heller ikke pligt til. Så Danmark bliver det eneste EU-land der ikke kan hindre EU i at gå ind i en krig.

2. Det fælles rets- og politisamarbejde tager med Amsterdam-traktaten et tigerspring fremad. EU skal være et fælles retsområde. Danmark har en undtagelse fra at deltage i de fremtidige beslutninger. Men regeringen mener det ikke så alvorligt som Irland og Storbritannien, der har en undtagelse fra de åbne grænser i artikel 14. Dermed er vi tvunget til at følge i halen på, hvad de andre har besluttet. Folketinget kan med Amsterdam-traktaten gøre undtagelsen indholdsløs.

4. Euro'en - den fælles mønt. Undtagelsen består, da Amsterdam-traktaten ikke rører ved den fælles mønt. Men Marianne Jelved og Mogens Lykketoft fører politik som om der ikke eksisterede nogen undtagelse. I stedet for at rette sig efter undtagelsen, sætser de på at presse danskerne til senere at opgive egen valuta.

Danmark har fire undtagelser ifølge den såkaldte Edinburgh-afgørelse. Den var til folkeafstemning i 1993 ved den anden folkeafstemning om Maastricht.

Amsterdam-traktaten viser at den danske regering og et stort flertal i Folketinget ønsker at afskaffe alle fire undtagelser så hurtigt som muligt.

Pres på vælgerne

Presset på vælgerne vil stige voldsomt efter et ja til Amsterdam-traktaten. I Amsterdam-traktaten er undtagelserne nemlig blevet udformet, så de kan udhules mere og mere.

Derfor vil unionspolitikere senere kunne bruge et argument om at vi alligevel er bundet af de andres beslutninger. Det vil blive brugt når de efter et ja denne gang, ønsker undtagelserne endeligt og formelt afskaffet ved endnu en folkeafstemning.♦

ØSTEUROPA SOM GIDSEL I MAGTKAMP?

I ngen af de mange ændringer i Amsterdam-traktaten vil gøre det lettere at optage de østeuropæiske lande. Amsterdam-traktaten efterlader simpelt hen flere problemer, end den løser.

Blandt andet forlanger de store EU-lande mere magt på bekostning af de små lande, hvis Unionen skal udvides. Denne magtkamp blev ikke afsluttet på topmødet om Amsterdam-traktaten. Selvom ministrene forhandlede traktat til klokken halv fem om morgenen. Til sidst kom der kun en enkelt protokol om Østeuropa med i teksten.

Stærke interne konflikter skal afsluttes

Der blev heller ikke på Amsterdam-topmødet ændret på landbrugsstøtten. Den

vil sprænge EU's budget totalt, hvis den fortsætter uændret efter en udvidelse. Ligeledes blev regionalstøtten ikke ændret, så den kan omfordeles fra Sydeuropa til Østeuropa.

Der er altså stærke interne konflikter i EU, som skal løses før de nye ansøgerlande kan få lov at være med. Der er også med Amsterdam-traktaten lagt op til nye konflikter og skillelinjer fordi kun de rigeste østlande får lov at komme med. Det er derfor meget misvisende at udnævne Amsterdam-traktaten til »Fredens Projekt«.

Lettere med Maastricht

Faktisk er det lettere at udvide EU ifølge den nuværende Maastricht-traktat. Hvis man vil, kan man bare gå i gang, ligesom ved udvidelsen med Sverige, Finland og Østrig.

Ny magtfordeling - en betingelse for udvidelsen

»På datoen for ikrafttrædelsen af den første udvidelse af Unionen skal Kommissionen...bestå af én statsborger fra hver medlemsstat, forudsat at stemmefordelingen i Rådet fra samme dato er blevet ændret...«
(artikel 1 i protokol om institutionerne i perspektivet af en udvidelse)

Skal vi skabe et helt Europa gennem praktisk samarbejde og ligeværdig handel med Østeuropa? Eller skal vi som i Amsterdam-traktaten lægge op til klassisk magtpolitik, hvor kun de rigeste østlande kan kappes om at komme ind i EU? Vil et nyt »sølv-tæppe« splitte Europa?

ER EU-MEDLEMSKAB VEJEN TIL ET HELT EUROPA?

De østeuropæiske lande vil med i den økonomiske velstand og i et sikkerhedspolitisk samarbejde med Vesteuropa. Løsningen bliver af de østeuropæiske regeringer gjort lig med et EU-medlemskab. Mange kritiske røster mod EU begynder nu at dukke op, også i Østeuropa. Men naturligvis støtter vi at landene optages i EU, hvis de selv ønsker det.

Skrappere krav fra EU

I de nye demokratier i øst får befolkningerne ingen mulighed for indflydelse på den traktat, de skal overtage 100 procent. Kravet fra EU er klart: Hvis I vil være med, skal I kopiere hvert eneste EU-direktiv. Undtagelser eller specielle hensyn kommer ikke på tale, højst i en kort overgangsperiode.

EU-diktater eller samarbejde

EU's krav til Østeuropa er dermed de samme som det gamle Vesttysklands krav til Østtyskland ved genforeningen af de to Tysklande. Her er de mest løfnedfaldende resultater vesttysk kapital overtagelse af Østtyskland, massearbejdsløshed i øst, samt en enorm regning til skatteyderne i vest.

EU's politik over for Østeuropa kan få lige så katastrofale følger for økonomien og demokratiet i øst.

Ny Marshall-hjælp

I stedet for integration i dybden bør vi satse på europæisk samarbejde i bredden. Østeuropa bør tilbydes økonomisk hjælp og sikkerhedspolitisk samarbejde - en ny Marshall-hjælp. I stedet for at bygge toldmure op, må EU her og nu begynde at afvikle sine handelshindringer

over for østeuropæiske varer.

Styrk samarbejde for alle

EU burde invitere alle Europas lande med til forhandlinger. Så ville de nye demokratier få indflydelse på deres egen fremtid.

Det ville også være bedre for et helt Europa at styrke de mange europæiske organisationer, hvor alle lande sidder med til bords, for eksempel Europarådet og den europæiske sikkerhedsorganisation OSCE. ♦

Ingen udvidelse uden mere Union

»Belgien, Frankrig og Italien konstaterer, at Amsterdam-traktaten...ikke opfylder det krav om...en forstærkning af institutionerne... Disse lande anser en sådan forstærkning for en uomgængelig forudsætning for afslutningen af de førstkomende tiltrædelses-forhandlinger... en betydelig udvidelse af adgangen til beslutningstagning med kvalificeret flertal...bør tages i betragtning.«

(Erklæring... om protokollen om institutionerne i perspektivet af en udvidelse)

Uanset hvad danskerne måtte stemme, er det allerede besluttet at starte forhandlingerne om udvidelse. De forhandlinger bliver hverken stoppet af et dansk nej til Amsterdam-traktaten, eller fremskyndet af et dansk ja.

SKAL VI AFSKAFTE GRÆNSEKONTROLLEN?

Med Amsterdam-traktaten skal vi fjerne grænsekontrollen senest fem år efter traktaten er trådt i kraft. Afskaffelse af grænserne står direkte i traktatens artikel 14, som Storbritannien og Irland, men ikke Danmark, har en undtagelse fra. Den danske grænse kan således kun genindføres, hvis samtlige andre EU-lande giver os lov gennem en traktatændring.

Baglandskontrol og registrering

Manglende grænsekontrol vil betyde fri bevægelighed for kriminelle og narkosmuglere. Til gengæld

skal der være mere såkaldt baglandskontrol. Det vil sige at politi patruljerer i hele landet og stopper mistænkeligt udseende personer for at bede dem om legitimisation. Europol-reglerne medfører at udenlandsk politi kan operere i andre lande. Og endelig opbygges der kontrol- og efterforskningsregistre - helt uden for demokratisk kontrol.

Ingen må kontrolleres ved grænsen

»Rådet vedtager...inden fem år efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden foranstaltninger med henblik på...at sikre, at personer, uanset om de er unionsborgere eller tredjelandsstatsborgere, ikke kontrolleres ved passage af de indre grænser« (artikel 62)

Unionen forstærker de ydre grænser

Når de indre grænser er væk som mellem Sjælland og Fyn, skal Unionen til gengæld have mere kontrol med de ydre grænser. Efter en overgangsperiode på fem år, skal man enstemmigt beslutte at gå fra enstemmighed til kvalificeret flertal på endnu flere områder. Så vil de enkelte lande kunne stemmes ned i alle regler om Unionens grænser.♦

Politisk, religiøs og sexuel registrering – uden demokratisk kontrol

For at styre kriminaliteten henover de åbne grænser oprettes der fælles, hemmelige kartoteker i Schengen Information System (SIS). Her er der stort set ingen grænser for hvad der kan registreres, og næsten fuldstændig mangel på demokratisk kontrol. I nogle tilfælde kan man registrere folk efter for eksempel politisk, religiøs eller sexuel orientering. Allerede nu er der 6 millioner oplysninger i SIS, som kan ses fra 30.000 forskellige edb-skærme i EU-landene. Det er ikke betryggende.

Skal vi slette grænsen og få samme status i EU som et amt har i Danmark? Eller ville det være bedre med en grænse, så vi ved hvor langt vores land og vores selvbestemmelse rækker?

SKAL FLYGTNINGE- OG INDVANDRERPOLITIK GØRES OVERSTATSLIG?

På den ene side afskaffer Amsterdam-traktaten grænsekontrollen mellem EU-landene - hverken unionsborgere eller ikke-unionsborgere må kontrolleres. På den anden side forstærker Amsterdam-traktaten de ydre grænser rundt om EU.

Får vi et »Fort Europa«?

Der indføres skrappe indrejseregler ved Unionens ydre grænser. Danmark er allerede blevet tvunget til at indføre visumtvang over for mere end 30 lande. Gennem Europol-registre, Schengen-registre og et nyt fingeraftryksregister over alle asylansøgere i EU fremmer man udviklingen af »Fort Europa«, som indvandrerorganisationerne advarer skarpt imod.

Amsterdam-traktaten bryder også med FN's flygtningekonvention, fordi

Fort Europa: Ophævelsen af de indre grænser i EU og opbygningen af høje mure udadtil er to sider af samme sag.

den som hovedregel nægter EU's egne borgere politisk asyl i et andet EU-land.

Udsigt til flertalsafgørelser

Der skal samarbejdes bedre i Europa og i verden om flygtningepolitikken. Det er de fleste enige om. Men Amsterdam-traktaten gør asylopolitikken, indvandrerpolitikken og kontrollen med de ydre grænser til overstatslig EU-politik. Planen er at gå over til flertalsafgørelser i løbet af fem år.

Det er logisk at de åbne grænser fører til krav om harmonisering af flygtninge- og indvandrerpolitikken. Men det eneste holdbare er at bevare en grænsekontrol, så der kun er behov for et mellemstatsligt samarbejde. Kun ved at de enkelte lande ikke kan stemmes ned, sikres at befolkningerne bakker op om flygtninge- og indvandrerpolitikken. ♦

Flertalsafgørelser om hvad de enkelte lande må gøre

»Hvis en eller flere medlemsstater står over for en nødsituation i form af en pludselig tilstrømning af tredjelandsstatsborgere, kan Rådet...med kvalificeret flertal...vedtage midlertidige foranstaltninger af højst seks måneders varighed til fordel for de berørte medlemsstater«
(artikel 64 stk. 2)

Kun ved at de enkelte lande ikke kan stemmes ned, sikres at befolkningerne bakker op om flygtninge- og indvandrerpolitikken.

SKAL VI HAVE EURO-POLITI OG FÆLLES STRAFFERET?

EU-politi-aktioner

»Rådet skal fremme samarbejdet via Europol og skal især...sætte Europol i stand til at lette og støtte... gennemførelsen af særlige efterforskningsaktioner... herunder fælles operative aktioner med deltagelse af repræsentanter for Europol...« (artikel 30 stk. 2 a, i Unionsdelen)

Amsterdam-traktaten betyder starten på et egentligt Euro-politi. Med Amsterdam-traktaten kan politi og efterretningstjenester operere på tværs af landegrænserne. I forståelse med de nationale politimyndigheder, men langt uden for enhver demokratisk kontrol.

EU har nemlig besluttet at EU-politfolk, som opererer i et andet land, skal have diplomatisk immunitet. Det betyder at de ikke kan anklages for overtrædelse af danske love. Den kontrol, vi har med de metoder som vores eget politi må bruge, kan vi altså ikke forlange af EU-politiet.

Ønsker vi fælles efterretnings- og politiregistre til erstatning for grænserne, som foreslået i Amsterdam-traktaten? Eller skal vi i stedet beholde grænsekontrollen?

Fælles strafferet

»Fælles handling vedrørende retligt samarbejde i kriminalsager omfatter: ...gradvis... fastsættelse af mindsteregler for, hvad der udgør kriminelle handlinger, og for straffene for organiseret kriminalitet, terrorisme og narkotikahandel« (artikel 31, i Unionsdelen)

Konsekvens af at grænserne forsvinder

Euro-politi er, ligesom den harmoniserede flygtningepolitik, en naturlig konsekvens af at de indre grænser i Unionen forsvinder. Så får de kriminelle så at sige frit lejde og kan shoppe rundt i hele EU.

Derfor vil EU have et europæisk modstykke til det amerikanske FBI. Men vi har meget forskellige retstraditioner i EU-landene.♦

SKAL VI VÆRE UNIONS-STATSBORGERE?

Skal EU være en stat, og derfor have et udbygget statsborgerskab, som foreslået i Amsterdam-traktaten? Eller skal statsborgerskab alene være en sag for de enkelte nationer?

Amsterdam-traktaten slår fast at unionsborgerskabet ikke erstatter de nationale statsborgerskaber. Det betyder at vi får dobbelt statsborgerskab. Dels er vi statsborgere i Danmark. Dels er vi statsborgere i Unionen. Det dobbelte statsborgerskab ligner det forhold der eksisterer mellem for eksempel den tyske delstat Bayern og centralregeringen i Berlin.

Unionsborgerskab bliver overordnet det nationale

Unionens statsborgerskab vil blive overordnet det danske statsborgerskab. Det følger af Amsterdam-traktatens princip

om at EU-love står over de enkelte landes love. Det er logisk, at de nationale statsborgerskaber bliver andenrangs. Ellers

ville et land på egen hånd kunne beslutte på vegne af de øvrige lande: Hvis et land for eksempel ønsker at gøre en bestemt gruppe flygtninge til nationale statsborgere, vil de dermed blive EU-borgere, og dermed også kunne bosætte sig frit i hele Unionen. Med Amsterdam-traktaten vil EU derfor også ende med at gribe ind over for vores ret til at bestemme, hvem der skal være statsborgere i de enkelte lande.

EU-domstol kan gribe ind

Også EU-Domstolen kan gribe ind, hvis vi for eksempel fortsat mener at det skal være lettere for vore nordiske naboer at opnå dansk statsborgerskab. EU-Domstolen kan fastslå at vi diskriminerer EU-borgere i strid med Amsterdam-traktaten.♦

EU-statsborgeres rettigheder

»Inden for denne traktat... er al forskelsbehandling, der udføres på grundlag af nationalitet, forbudt«
(artikel 12)

»Rådet (kan) med enstemmighed... træffe... foranstaltninger til at bekæmpe forskelsbehandling på grund af køn, race eller etnisk oprindelse, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering«
(artikel 13)

Vidtgående artikel om anti-diskrimination

Den nye artikel 13 (se boksen) i Amsterdam-traktaten er meget vidtgående i sin formulering. Ikke engang kirkepolitikken går fri. Teoretisk set vil EU-Domstolen kunne underkende den danske stats favorisering af folkekirken som værende diskrimination over for andre trossamfund. Ganske vist er der bagerst i traktaten en erklæring om at man vil respektere de enkelte landes love om kirker og trossamfund. Men erklæringer er ikke juridisk bindende.

Når menneskerettigheder skrives ind i traktaten, bliver det EU-domstolen der i fremtiden afgør sagerne - ikke de nationale domstole og Den europæiske Menneskerettigheds-domstol. Ønsker vi det?

FÅR VI EN FÆLLES UDENRIGSMINISTER?

Udenrigsministeren

»Rådets generalsekretær, der er højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, bistår... navnlig ved at bidrage til udformningen, forberedelsen og implementeringen af politikafgørelser, samt ved...(efter) anmodning at føre politisk dialog med tredjelande«
(artikel 26, i Unionsdelen)

EU får et grundlag for sit eget udenrigsministerium og sin egen udenrigsminister, fremgår det af Amsterdam-traktaten. Generalsekretæren for EU's ministerråd bliver udnævnt til »højtstående repræsentant«, og kan udtale sig på hele Unionens vegne i udenrigspolitikken.

På vej mod EU-udenrigsministerium

Der nedsættes en »Enhed for politikplanlægning og hurtig varsling« med repræsentanter fra

Skal vi tale med »én stemme« og lade os repræsentere af en fælles udenrigsminister? Eller er det vigtigere at små lande har en selvstændig stemme i verdenssamfundet, for eksempel i FN?

EU-Kommissionen, Ministerrådet, Vestunionen og embedsmænd fra medlemslandenes udenrigsministerier. En speciel »politisk komité« skal kunne træde sammen »når som helst«, som der står i Amsterdam-traktaten. Det hele kan senere - ved flertalsafgørelser og uden folkeafstemninger - udvides til et egentligt EU-udenrigsministerium.

Amsterdam-traktaten fastlægger også at EU-embedsmænd allerede nu skal sikkerhedsgodkendes til at arbejde med statshemmeligheder og militærstrategiske hemmeligheder.

Muskler på verdensplan

Hele dette apparat - med militære kommandostrukturer - bygges op for at give Unionen muskler i udenrigs- og sikkerhedspolitikken. EU skal være en ny stormagt i konkurrence med USA om indflydelse og magt på globalt plan.♦

Dårlige erfaringer med EU's udenrigspolitik

EU har siden 1969 forsøgt at udvikle en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Igennem alle årene har EU optrådt som en klodset hund i et spil kegler. På Balkan gik EU-landene i vejen for hinanden og modarbejdede direkte hinanden i den jugoslaviske borgerkrigs første år. I forhold til menneskerettighederne i Tyrkiet har EU talt med to tunger. I EU's ministerråd fordømmer man overgrebene mod kurderne den ene dag, mens Tyskland og Italien konkurrerer om at sælge flere våben til landet den næste dag. Også i Centralafrika tøvede engelske, belgiske og franske interesser sammen, så borgerkrigene i Rwanda, Burundi og Zaire kunne udvikle sig til katastrofer.

Uenigheden mellem EU-landene bruges som argument for at styrke den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Man glemmer at de fleste EU-lande er gamle kolonimagter med økonomiske og politiske særinteresser overalt på jorden. Netop derfor er det vigtigt at for eksempel de nordiske lande kan tale med en selvstændig stemme i FN og i andre internationale sammenhænge. De små lande virker afbalancerende på stormagtsinteresser, og er ofte bedre til at løse konflikter. Det viser for eksempel Norges indsats i fredsprocessen i Mellemøsten. Med Maastricht- og Amsterdam-traktaterne bliver vi bundet til ikke at sige Unionens udenrigspolitik imod.

BLIVER EU MILITARISERET?

al vi sige ja til Amsterdam-traktatens skitse til et militær, der blive opfattet som en EU-hat, og som kan sættes ind næsten en begrænsning? Eller skal vi holde politikkerne fast på at EU re skal militariseres?

Med Amsterdam-traktaten får EU rådighed over et fælles militær. Statsministrene kan på et EU-topmøde beslutte, hvor militæret skal sættes ind. De kan også - helt uden nye traktatændringer - beslutte at sammenlægge EU og Vestunionen.

I Maastricht-traktaten hed det at målet var en fælles forsvarspolitik »på lang sigt« og »med tiden«. Amsterdam-traktaten fjerner disse begrænsende udtryk, og taler i stedet om en »gradvis udformning af en fælles forsvarspolitik...«.

EU kan blande sig i alle krige

EU skal »navnlig« tage sig af »humanitære opgaver og redningsopgaver, fredsbevarende opgaver og kampstyrkers opgaver i forbindelse med krisestyring,

herunder freds-skabelse«, står der i traktaten.

Denne beskrivelse dækker over hovedparten af de krige, der har været ført siden 2. verdenskrig. I dag er krig oftere borgerkrig, end krig mellem lande. Ordet »navnlig« viser at opgaverne også kan ligge uden for det her beskrevne.

Hovedparten af alle krige vil kunne blive EU-ansvar. Der er kun én begrænsning: Statsministrene - undtaget den danske - skal være enige for at sætte militæret ind.♦

Gradvis udformning

»Den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik omfatter alle spørgsmål vedrørende Unionens sikkerhed, herunder gradvis udformning af en fælles forsvarspolitik...«

(Artikel 17 stk.1, i Unionsdelen)

Operationel kapacitet

»Den Vesteuropæiske Union (WEU) udgør en integrerende del af udviklingen af Unionen, der giver denne adgang til operationel kapacitet, navnlig i forbindelse med stk. 2...«

(Artikel 17 stk.1, i Unionsdelen)

Også kampopgaver

»...omfatter humanitære opgaver og redningsopgaver, fredsbevarende opgaver og kampstyrkers opgaver i forbindelse med krisestyring, herunder freds-skabelse...«

(Artikel 17 stk.2, i Unionsdelen)

HOLDER VELFÆRDSSAMFUNDET?

Danskerne betaler meget i skat - men til gengæld er det en borgerret at få folkepension, gratis hospitaler og skoler, og arbejdsløse og studerende får de højeste ydelser i Europa.

Vi har stadig et rimeligt solidarisk velfærdssamfund, som har bred opbakning i befolkningen, og som hele tiden kan og skal moderniseres og videreudvikles.

Vi gør det med skatten

Enkelte lande i EU bruger lige så meget som Danmark i velfærdsydelser. De gør det bare på andre måder end gennem skatten. For eksempel ved flere

arbejdsmarkedsbidrag og private forsikringer.

Resultatet er samlet set ikke mindre velfærd end i Danmark. De har bare meget større uligheder mellem borgerne. I Danmark omfordeler vi 14,5% over skatterne, i Tyskland bare 3%.

En tilpasning til EU's velfærdsmodel vil derfor især blive dyr for de danskere, der i forvejen har de laveste indtægter. ♦

KONFLIKT: Unionsborgerskab og dansk statsborgerskab

I Skandinavien udbetaler vi velfærdsydelser som en ret til alle, der har bopæl her. Derfor er Amsterdam-traktatens unions-statsborgerskab med fri bevægelighed for personer et specielt problem for det danske og svenske system.

Når der ikke må diskrimineres imellem EU-borgere, hvordan kan vi så sikre at danske skattepenge bruges til velfærd for danskere?

Det problem er mindre i de andre lande. For når man især opnår sociale ydelser efter at have betalt sin private forsikring og sit arbejdsmarkedsbidrag, kan det være ligegyldigt hvor man bor.

KONFLIKT: Åbne grænser og skatteflugt

I Danmark finansierer vi velfærden over skatterne. Når grænserne forsvinder, bliver det sværere at opkræve mere i skat end i det øvrige EU. Hvis vi gør det, vil vi komme ud for en skatteflugt der underminerer velfærdssamfundet.

Hvordan skal folkepension, efterløn og understøttelse finansieres, når EU-tilpasningen fører til faldende indtægter for staten?

Det problem rammer kun de færreste EU-lande. For når velfærden finansieres med private indbetalinger fra lønmodtageren og arbejdsgiveren, er velfærden ikke så afhængig af skatteindtægter.

Skal vi have mere privat finansieret velfærd, og større uligheder mellem borgerne? Eller skal vi holde fast i at velfærd er en borgerret, som vi finansierer fælles gennem skatterne?

GØR TRAKTATEN NOGET VED ARBEJDSLØSHEDEN?

ØMU'en - den Økonomiske og Monetære Union - blev sat på skinner med Maastricht-traktaten. Landene skal afskaffe egne valutaer i 1999, og indføre EU-valutaen »Euro«. Det er det største enkelte skridt i Unionens udvikling. Med Euro'en afleverer medlemslandene for evigt deres økonomiske selvbestemmelse til EU's nationalbank i Frankfurt.

Euro'en forudsætter en økonomisk politik med vægt på helt andre værdier end lav arbejdsløshed, for eksempel kravet om lav inflation og lavere offentlige udgifter. Derfor er antallet af arbejdsløse steget konstant siden Maastricht-traktaten blev vedtaget.

Lille plaster på såret

I Amsterdam-traktaten forsøger man at afbøde møntunionens følger med et nyt afsnit om beskæftigelse. Men der er

ikke mange nye arbejdspladser i de mange nye ord. For der er ingen konkrete redskaber til at gennemføre en ny politik.

De få ekstra jobs der eventuelt kan tales frem, kan ikke dække det tab af arbejdspladser som sker ved overgangen til den fælles mønt Euro.

Der var 12 millioner arbejdsløse i EU, da vi stemte om Maastricht, som skulle gøre noget for beskæftigelsen. Der er 18 millioner arbejdsløse, når vi skal stemme om Amsterdam-traktaten - igen af hensyn til beskæftigelsen.♦

Unionens mål skal følges

»Medlemsstaterne fører deres økonomiske politikker med henblik på...virkeliggørelsen af Fællesskabets mål...«
(artikel 98)

(artikel 102 A i Maastricht)

Hovedmålet må ikke fraviges af andre politikker

»Hovedmålet... er at fastholde prisstabilitet. Uden at målsætningen om prisstabilitet derved berøres, støtter (nationalbankerne og EU's centralbank) de generelle økonomiske politikker...«
(artikel 105)

(artikel 105 i Maastricht)

ØMU'en er ikke ændret i Amsterdam-traktaten. Reelt er et nej til Amsterdam-traktaten alligevel det eneste sikre værn imod at danske kroner afskaffes. Efter et ja vil den danske befolkning nemlig blive sat under voldsomt pres for at acceptere ØMU'en og overlade den økonomiske politik til EU.

Amsterdam-traktaten, velfærden og beskæftigelsen

MILJØET:

Skal vi sige ja til Amsterdam-traktatens overstatslige EU-love på arbejdsmarkedet og leve med at det er EU som for eksempel bestemmer om danske børn under 13 år må gå med aviser? Eller skal lønmodtagernes arbejdsforhold forbedres i respekt for de enkelte landes egen måde at indrette sig på?

BESTEMMER VI FORTSAT SELV OVER ARBEJDSMARKEDS- OG OVERENSKOMSTFORHOLD?

I Amsterdam-traktaten kommer den såkaldte »sociale protokol« som et nyt afsnit i traktaten. Dermed er der lagt op til, at EU skal lave rigtig mange love for arbejdsmarkedet og socialpolitikken.

I Danmark har vi et system med frivillige overenskomster mellem arbejdstagere og arbejdsgivere. Set med EU-øjne er dette system ikke særlig effektivt. Det sikrer ikke de mange ikke-organiserede lønmodtagere, som der findes millioner af især i Sydeuropa.

Parterne skal kopiere EU-direktivet

»En medlemsstat kan overlade det til arbejdsmarkedets parter... at gennemføre direktiver. ...I så tilfælde sikrer den sig, at arbejdsmarkedets parter senest på den dato, hvor et direktiv skal være gennemført... har indført de nødvendige bestemmelser ad aftalemæssig vej, idet den skal træffe de nødvendige foranstaltninger for... at sikre de resultater, der er foreskrevet i det pågældende direktiv.«
(artikel 137 stk. 4)

Klares ved lov i Bruxelles

EU vil med Amsterdam-traktaten vedtage flere og flere love til harmonisering af arbejds- og overenskomstforhold. De nationale overenskomstforhandlinger vil gradvist få mindre betydning, efterhånden som forholdene klares ved lov i Bruxelles. Ved forhandlingerne vil man i stigende grad blot skulle kopiere EU's love.

Det vil underminere fagforeningernes betydning, og dermed svække lønmodtagernes indflydelse på løn- og arbejdsvilkår. ♦

Forringelser i muligheden for at indføre bedre miljø-regler

1. Bedre regler må nu kun indføres i spørgsmål om miljø og arbejdsmiljø, og ikke som hidtil hævdet på sundhed. Dermed kan Danmark ikke stille noget op i nye madsminkesager om forringelse af fødevarerne.

2. Bedre regler må nu kun indføres i tilfælde af særlige nationale forhold. Hvis vi ønsker renere drikkevand end EU's standarder, skal vi føre bevis for at danskere er mere sarte end for eksempel franskmænd. Det er meget svært.

3. Bedre regler må nu kun bruges, hvis det ikke generer Det Indre Markeds funktion. Dermed får Kommissionen en indvending som altid kan bruges, hvis den vil.

BLIVER DET FORBEDRET?

Amsterdam-traktaten indeholder ikke den miljøgaranti, som ellers er blevet lovet ved folkeafstemningerne i 1986 om EF-pakken og om Maastricht-traktaten i 1992 og igen i 1993. Ved alle tre folkeafstemninger har ja-kampagnen hævdet, at de enkelte lande på egen hånd kan fastholde eller indføre bedre regler end EU's.

Nu kan man læse i Amsterdam-traktaten at løfterne ikke holder. Der står nu at det er EU-Kommissionen som skal afgøre, om de enkelte lande må have bedre regler. Det har intet med garanti at gøre, men er blot en *dispensationsordning* - man har muligheden for at bede EU-Kommissionen om lov til at have stærkere miljøkrav.

Bremse på konstant tilbageskridt

75% af miljølovene besluttet nu af ikke-folkevalgte embedsmænd i Kommissionen og dens

hemmelige lukkede komitéer. Disse beslutninger bliver omfattet af *dispensationsordningen*. Det er i det mindste en bremse på et løbende tilbageskridt. Men politikerne kan kun omtale det som et fremskridt, hvis de løber fra egne tidligere løfter om at den eksisterende miljøgaranti kan anvendes på alle områder. »Vi kan sige nej til hvad som helst«, som Uffe Ellemann-Jensen sagde i Folketinget 5/2-1986.

Praksis skrives ind

Amsterdam-traktaten er ikke noget konkret fremskridt for miljø-

Kommissionen bestemmer

»Kommissionen bekræfter eller forkaster... de pågældende nationale bestemmelser efter at have konstateret... om de udgør en hindring for det indre markeds funktion«
(artikel 95 stk. 6)

et. Der er mange rigtige ord. Men de er resultatet af at man skriver i traktaten, hvad der allerede er praksis i dag. Det gælder for eksempel princippet om at man i andre politikker skal inddrage hensynet til miljøet. ♦

FREMSKRIDT? ELLER FLUGT FRA TIDLIGERE UDSAGN?

Svend Auken, 1997: Kun med Amsterdam-traktaten kan vi indføre nye bedre regler

»I dag kan miljøgarantien kun bringes i anvendelse til at opretholde allerede eksisterende nationale regler. Med Amsterdam-traktaten vil miljøgarantien også kunne bruges i forbindelse med indførelsen af nye nationale regler«.

Miljøminister Svend Auken, i Politiken den 23. oktober 1997

Svend Auken, 1994: Vi kan indføre nye bedre regler

»Regeringen fastholder, at miljøgarantien kan anvendes både til at opretholde eksisterende nationale miljøregler og til at indføre nye strengere regler«.

Miljøminister Svend Auken, i Politiken den 1. marts 1994

Regeringen, 1986: Vi bestemmer helt selv

»...Det betyder, at det enkelte medlemsland direkte kan sætte nationale bestemmelser i kraft, og at det er det enkelte medlemsland selv, som udøver et skøn over nødvendigheden af nationale bestemmelser.«

Miljøministerens notat om miljøgarantien, 18. december 1985

Det burde være en selvfølge, at de lande, der kan og vil, må gå i spidsen med endnu bedre miljøregler. Det er ikke bare dårligdomme, der smitter - det kan gode idéer også. Men det forhindrer Amsterdam-traktaten som hovedregel.

KAN VI STEMME NEJ?

Når Danmark stemmer nej til Amsterdam-traktaten, er den bortfaldet. For at en ny traktat kan træde i kraft, kræves nemlig alle medlemslandes underskrift. Det er traktatens regler, og vi går ud fra at det reilige grundlag for samarbejdet overholdes - også af den danske regering.

Efter det danske nej i 1992 gav den danske regering udtrykkeligt de andre lande lov til at fortsætte med at godkende Maastricht-traktaten. Det må ikke ske igen. Derfor må regeringen straks efter et nej meddele de øvrige EU-lande, at Amsterdam-traktaten er faldet.

Amsterdam eller kaos?

Som vælgere vil vi sikkert op til folkeafstemningen høre mange politikere fremmane skræmmebilleder: At et nej vil føre til stigende arbejdsløshed, eller at Europa vil komme i krise. Det er uansvarlig argumentation, og ja-siden bør ikke bruge deres magt til at fremkalde krisestemninger, der ikke har hold i virkeligheden. Amsterdam-traktaten er ikke et økonomisk valg, men alene et politisk valg. Efter et nej står vi som i dag - med den nuværende Maastricht-traktat. Og altså ikke med kaos!

Vi kan ikke smides ud

Uanset skræmmebillederne skal man huske at intet land kan smides ud af EU, hvis vi ellers overholder de i fællesskab vedtagne spil-

Uffe Ellemann-Jensen bad de andre EU-lande om at fortsætte godkendelsen af Maastricht-traktaten, til trods for at den var faldet ved folkeafstemningen i Danmark 2. juni 1992.

lerregler. Og det gør vi, også med et nej til den nye traktat. Folkeafstemningen handler ikke om EU-medlemskabet, men om Amsterdam-traktaten.

Et vink med en vognstang

Det europæiske samarbejde bør hvile på befolkningernes tilslutning, ellers må det laves om. Siden det danske nej den 2. juni

mokratierne udhules. Det kan vi kun ændre ved at stemme nej til Amsterdam-traktaten.

Fredens projekt?

Amsterdam-traktaten kan ikke kaldes et »fredens projekt«. EU-landene kunne i Amsterdam netop ikke blive enige om betingelserne for at optage alle lande der ønsker det.

Unionsprojektet splitter dermed

Europa i to: Dem der er med, og dem, der i mange mange år fremover vil

Stemmer vi ja, fortsætter kursen mod mere og mere Union.

Stemmer vi nej, får vi muligheden for at skifte kurs mod et mere frit, åbent og demokratisk samarbejde i Europa.

1992 er diskussionerne om unionsprojektet for alvor kommet i gang også i mange andre lande. Vi er ikke alene med vores skepsis.

Et nej til Amsterdam-traktaten er et vink med en vognstang om at unionstoget er kørt for langt. EU blander sig i alt for meget og de-

står i vrede udenfor. Derfor er det afgørende at nogle lande tager ansvaret for at ændre togets retning.

Forhandlinger om optagelse af nogle af ansøgerlandene er i øvrigt begyndt længe før den danske folkeafstemning. Man kan vel ikke forestille sig at Poul Nyrup Ras

Afslutning

mussen og Uffe Ellemann-Jensen dagen efter et dansk nej vil sende et brev, hvor de beder om at forhandlingerne med de udvalgte østlande afbrydes?

Unionen må ændre retning

Samarbejde over grænserne er nødvendigt - og udfordrende. Folkeafstemningen handler ikke om vi skal samarbejde i Europa eller ej, men handler alene om hvilken form samarbejdet skal have.

Med et nej får EU en tiltrængt tænkpause. Som det første vil et dansk nej sætte gang i nytænkningen i Storbritannien, Tyskland og Sverige. Også i de nye demokratier i Østeuropa vil eliterne blive nødt til at gå ind i en dialog med deres befolkninger om det europæiske samarbejdes form.

Alternativ til EU

Den alternative kurs er et europæisk samarbejde hvor hovedvægten ligger på det frie mellemstatslige samarbejde. Et samarbejde der udbygger i stedet for at udhule demokratierne. Et samarbejde som ikke overlader styringen til bureaukrater i samarbejde med lobbyister, men som generobrer den demokratiske styring af udviklingen. Et europæisk samarbejde som har befolkningernes tilslutning. Og som eliterne derfor godt tør lægge ud til folkeafstemning i alle lande.

Et vigtigt valg

Det er et af de vigtigste valg den danske befolkning skal foretage den 28. maj. Stemmer vi ja, fortsætter kursen mod mere og mere Union. Stemmer vi nej, får vi muligheden for at skifte kurs mod et mere frit, åbent og demokratisk samarbejde i Europa. ♦

BRUG GIROKORTET

Hvis du ikke støtter unionsudviklingen, så støt arbejdet for en anden udvikling af Europa ved at bruge kortet nedenfor. Der bliver hårdt brug for din hjælp til en fair og ligelig debat. Ved sidste EU-folkeafstemning brugte ja-siden 10 gange så mange penge som nej-siden. Ved folkeafstemningen den 28. maj 1998 bliver uligheden formentlig endnu større.

På forhånd tak
Drude Dahlerup
JuniBevægelsen

JuniBevægelsen

26

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk